CONCEPTE TERMINOLOGICE

Mihai Nistor
Bucureşti

Cu toate că există foarte multe lucrări de terminologie, până acum nu a fost elaborată o definiţie a termenului, care să fie acceptată de toţi cercetătorii.

Definirea termenului rămâne principala problemă a cercetării terminologice. În general, lingviştii sunt de acord cu definiţia potrivit căreia termenii sunt un grup de cuvinte care se deosebesc de celelalte cuvinte din limba literară, şi termenul se opune netermenului (Kapanadze, 1965, 76).

Termenul este cuvântul sau îmbinarea de cuvinte din limbajul special, creat pentru exprimarea exactă a noţiunilor speciale şi pentru denumirea obiectelor speciale. Termenul este cuvântul din fondul lexical al unei limbi cu un sens lexical determinat, având un caracter specializat, folosit cu funcţia lui principală întrun sistem terminologic oarecare. Termenii (lat. *terminus* 'limită') sunt cuvinte care, spre deosebire de cuvintele lexicului comun, au o arie de folosire şi un sens lexical foarte bine definite.Termenul este elementul unei terminologii sau al unui limbaj specializat, reprezentând denumirea cunoştinţelor din acest domeniu. Cei mai mulţi termeni au un caracter convenţional, pentru că termenul este un simbol, un stimul fizic, reprezentând convenţional, prin cuvânt (litere, cifre, pictograme) o noţiune sau un obiect individual (*Dicţionar general de ştiinţe*, 506). Termenul este cuvântul sau îmbinarea de cuvinte cu sferă specială de întrebuinţare care denumeşte o noţiune ştiinţifică şi care are valoare definitorie (Danilenko, 1971, 11). Termenul este cuvântul sau îmbinarea de cuvinte cu sens special (GolovinKobrin, 1987, 5).

În dicţionarul alcătuit de O. S. Ahmanova întâlnim următoarea definiţie: „Термин – слово или словосочетание специального (научного, технического и т.п.) языка, создаваемое (принимаемое, заимствуемое и т.п.) для точного выражения специальных понятий и обозначения специальных предметов" (Ahmanova, 1969, 164). O. S. Ahmanova consideră că termenul apare ca rezultat al observării generalizate, al abstracţiei ştiinţifice,

BDD-A24332 © 2005 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 17:00:04 UTC)

procesul apariţiei termenului putând fi sintetizat astfel: obiectul – reflectarea lui în conştiinţa omului – *noţiunea* (ca abstracţie ştiinţifică) – *cuvânt/termen* (ca rezultat al acestei abstracţii.

D. S. Lotte consideră termenul o unitate lexicală specifică înzestrată cu capacitatea de a exprima o noţiune specială şi de a o servi ca denumire pentru un obiect special din diferite sfere (Lotte, 1941, 56), iar terminologia un sistem de termeni aflat în raport de reciprocitate cu sistemul de noţiuni al unei discipline oarecare (Lotte, 1970, 4). Acelaşi lucru este subliniat şi de către A. A. Reformatski, care situează pe primul plan corelaţia termenului şi a noţiunii în ştiinţă (Reformatski, 1959, 6).

După cum arată Reformatski, de cele mai multe ori, în definiţiile date termenului din dicţionarele explicative se reunesc terminologia, nomenclatura şi frazeologia specială pe care trebuie să le diferenţiem (Reformatski, 1986, 168).

G. O. Vinokur remarca faptul că orice cuvânt poate să fie termen. O unitate lexicală poate să fie atât termen, cât şi cuvânt obişnuit, ea poate să fie purtătoarea a două tipuri de informaţie – a cunoştinţelor din limba comună şi a celor terminologice, pentru că „termenii sunt cuvinte cu funcţie specială", iar funcţia specială defineşte caracteristicile specifice ale termenului (Vinokur, 1939, 5).

Cu toate că se recunoaşte caracterul monosemantic al termenului şi se neagă sinonimia terminologică, fapt ce îngreunează comunicarea ştiinţifică, se pot întâlni termeni polisemantici şi sinonimi. În terminologie există atât dublete (triplete, cvadruplete ş.a.m.d.)., cât şi sinonime, înţelegând prin primele unităţi absolut echivalente din punct de vedere semantic, iar în ceea ce priveşte a doua categorie – termeni care sunt atât de apropiaţi ca sens, încât întrebuinţarea lor corectă în vorbire necesită o cunoaştere exactă a nuanţelor semantice care le deosebesc şi a proprietăţilor stilistice.

Ca şi în lexicul comun, şi în terminologie putem întâlni sinonime, totuşi sinonimia în lexicul terminologic se deosebeşte de procesul similar din lexicul comun. Spre deosebire de lexicul comun, sinonimele în terminologie se află în relaţie cu aceeaşi noţiune, ele par să se dubleze reciproc. De aceea ele se mai numesc şi dublete. Dubletele pot fi analizate ca variante ale sinonimelor. Dubletele sunt doi sau mai mulţi termeni (cuvinte sau îmbinări de cuvinte) care exprimă aceeaşi noţiune, dar care se deosebesc prin formă.

Mulţi lingvişti consideră variantele terminologice dublete, după părerea noastră, alegerea acestui termen nu este prea reuşită, deoarece dubletele presupun doi termeni, în timp ce aceeaşi noţiune poate fi exprimată prin trei,

BDD-A24332 © 2005 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 17:00:04 UTC)

patru sau mai mulţi termeni. Credem că termenul *variante terminologice* este mult mai adecvat. Unii cercetători sunt de părere că prezenţa variantelor terminologice în sistemul terminologic ajută la reprezentarea clară a noţiunilor şi a obiectelor (Veselov, 1969, 7781), alţii împărtăşesc părerea potrivit căreia variantele terminologice reprezintă un fenomen nedorit, chiar dăunător, deoarece îngreunează procesul de comunicare (Tolikina, 1971, 62). A. A. Reformatski a remarcat posibilitatea polisemiei termenului şi în afara unei terminologii date; este vorba de aşanumiţii termeni comuni: *операция* (‘operaţiune militară, financiară’), *функция* (‘funcţie matematică, fiziologică, lingvistică’; Reformatski, 1961, 50).

Reformatski remarcă şi faptul că termenul este legat de câmpul terminologic, şi nu de context, şi mai departe scrie: „termenii pot trăi în afara contextului, dacă ne este cunoscut cărei terminologii aparţin” (Reformatski, 1961, 51). În teoria câmpului terminologic, câmpul este terminologia domeniului ştiinţific respectiv. În afara acestui câmp termenul îţi pierde caracteristica sa terminologică (Reformatski, 1961, 46). În timp ce toţi recunosc sensul cuvântului, sensul termenului nu este recunoscut de toţi lingviştii (Kapanadze1, 1965, 86). Deoarece termenul este cuvânt, ca orice cuvânt el trebuie să posede sens lexical care să se deosebească de sensul cuvântului obişnuit. Deosebirea sensurilor cuvântului şi ale termenului se defineşte prin diferenţa dintre noţiunile ştiinţifice şi cele obişnuite.

Sistemul terminologic al oricărui domeniu al cunoaşterii trebuie să fie izomorf şi sistemul de noţiuni al domeniului respectiv trebuie să tindă spre izomorfism. Termenul nu trebuie să aibă coloratură emoţională. Caracteristica semnului său lingvistic trebuie să se deosebească de caracteristicile cuvântului din limba literară comună. Astfel de fenomene, precum: polisemia, sinonimia, expresivitatea, caracteristice cuvintelor din limba comună şi considerate calităţi ale lor, dacă sunt aplicate la termen, devin imperfecţiuni.

Ca particularităţi distinctive ale termenului, ca semn lingvistic special al terminologiei, pot fi enumerate:1. domeniul special al cunoaşterii unde termenul are răspândire; 2. rolul deosebit al funcţiei sale definitorii; 3. semantica sa specială; tendinţa spre monosemie: o noţiune – un semn. Totuşi aceste trăsături nu trebuie absolutizate, deoarece ele se pot manifesta în cazul termenului sub aspectul unor tendinţe mai mult sau mai puţin pronunţate.

Lexicul terminologic, prin natura lui, se opune lexicului literar comun. Termenul este o unitate specială care se deosebeşte de cuvântul obişnuit. El nu posedă sens lexical, rolul termenului este acela de a defini noţiunea. Termenii din diferite ştiinţe au caracter sistematic, o dependenţă internă strictă a

BDD-A24332 © 2005 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 17:00:04 UTC)

unităţilor în cadrul terminologiilor. Fiecare termen „trăieşte" întrun sistem închis – câmpul terminologic al unei ştiinţe date. În aceste sisteme termenul nu aparţine de context, nu posedă nici un fel de trăsături expresive. Aceste particularităţi ale termenului permit să considerăm terminologiile subsisteme speciale ale limbii literare. În limbă, spune Kapanadze, există o opoziţie esenţială între termen şi netermen (Kapanadze1, 1965, 16). A. A. Reformatski remarcă faptul că funcţia nominativă este funcţia principală a tuturor cuvintelor şi de aceea ea nu poate fi pusă pe primul plan în definirea termenului. Reformatski propune să se folosească criteriul funcţional şi nu cel logic, pentru a face delimitarea termen/netermen. Termenii sunt cuvinte speciale, limitate prin destinaţia lor specială (Reformatski, 1952, 80).

Referitor la problema delimitării termen/netermen putem trage următoarele concluzii:1. lexicul comun şi lexicul special reprezintă două subsisteme; 2. lexicul terminologic, prin caracteristicile sale semiotice, se situează între sistemul lexical al unei limbi naturale şi sistemele artificiale de semne; 3. sistemul lexicului comun şi cel al lexicului de specialitate se deosebesc prin gradul de sistematizare care se defineşte prin relaţiile mai strânse sau mai slabe dintre unităţi; 4. gradul de sistematizare al termenilor este superior lexicului comun. Aceasta se explică în primul rând prin diferenţa dintre noţiuni (ştiinţifice şi comune).

Terminologia este privită ca un subsistem al limbii literare comune, îndeplinind toate funcţiile unui „sector" independent (Danilenko, 1971, 11). Din lexicul special fac parte cuvintele folosite şi înţelese în special de reprezentanţii unei ştiinţe sau ai unei profesii. Lexicului special îi aparţin în primul rând termenii. Termenul este cuvântul sau îmbinarea de cuvinte care reprezintă o denumire a unei noţiuni ştiinţifice. Ştiinţele şi profesiile îşi au termenii lor. Totalitatea termenilor unei ştiinţe sau ai unei profesii formează terminologia. Există terminologie tehnică, lingvistică, filosofică, matematică, fizică ş.a.m.d.

Prin terminologie înţelegem totalitatea cuvintelor speciale de care se servesc ştiinţa, arta, cercetarea, profesiile, dar şi un grup de cercetători (Coteanu, 1990, 95). I. Coteanu consideră că terminologiile au caracter convenţional, adică reprezintă cuvinte existente în limbă, adoptate, cărora li se atribuie semnificaţii speciale determinate în ultimă instanţă de domeniul de utilizare, fie cuvinte noi – neologisme terminologice –, formate în concordanţă cu părerea specialiştilor interesaţi sau chiar a unei descoperiri etc. (*idem*, 9798). Din această cauză, terminologiile prezintă faţă de vocabularul uzual două particularităţi mai importante: sunt relativ închise, presupunând

BDD-A24332 © 2005 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 17:00:04 UTC)

cunoaşterea referinţelor de specialitate instituite de creatorii lor, şi au sisteme proprii de formare a termenilor adoptaţi, sisteme asupra cărora adesea se iau decizii prin consens. Afirmând că terminologiile au caracter relativ închis, I. Coteanu nu exclude posibilitatea ca unele dintre cuvintele şi formulările lor să părundă în limbajul uzual, după cum nu exclude nici posibilitatea opusă. I. se pare însă mai importantă pătrunderea termenilor tehnici în limbajul uzual, unde după modelul lor se fac uneori cuvinte care nu au în realitate caracterul acesta.

Terminologia este un concept utilizat cu mai multe sensuri independente, nu întotdeauna delimitate clar:1. Limbă (limbaj) specializat sau un subsistem lingvistic care utilizează o terminologie (în sensul 2) şi alte mijloace lingvistice sau nelingvistice pentru a realiza o comunicare de specialitate nonambiguă, cu funcţia majoră de a transmite cunoştinţe întrun domeniu particular de activitate profesională; 2. Ansamblu de termeni sau cuvinte specializate aparţinând unui sociolect, care se caracterizează prin univocitate şi nonambiguitate. Termenul se deosebeşte de celelalte cuvinte prin faptul că, în principiu, este monosemantic în cadrul terminologiei date, dar, dacă un cuvânt oarecare este în general polisemantic, atunci dincolo de limitele terminologiei termenul trebuie să aibă un singur sens. Sunt totuşi cazuri de încălcare a acestei reguli. Astfel, putem observa că în cazul polisemiei termenului – în cadrul unei terminologii date – are loc fenomenul numit metonimie, considerat de unii lingvişti un neajuns al terminologiei; 3. Ştiinţă interdisciplinară preocupată de problemele generale ale terminologiilor (în sensurile 1 şi 2), care analizează logica cunoştinţelor, ierarhia conceptelor, codajul lingvistic şi nonlingvistic, precum şi problemele formării cuvintelor necesare ştiinţelor/tehnicii (*Dicţionar general de ştiinţe*, 506).

Terminologia trebuie să fie studiată în cadrul sistemului limbii literare comune. Ca argumente, pot fi menţionate următoarele:1. delimitarea neclară a lexicului special şi a cuvintelor din lexicul comun; 2. mobilitatea limitelor sensului terminologic şi neterminologic în cadrul aceluiaşi cuvânt; 3. prezenţa în terminologie a tuturor proceselor lexicosemantice care se manifestă în lexicul comun (dezvoltarea polisemiei, sinonimiei şi antonimiei). Spre deosebire de lexicul comun, unde predomină cauzele spontane, lexicul terminologic are nevoie de intervenţia artificială pentru reglementare, pentru delimitatea sferelor de folosire a termenilor, cu scopul evitării acestor fenomene; 4. folosirea modelelor existente în limbă pentru formarea noilor termeni.

Fiind, ca şi celelalte ramuri ale vocabularului, subordonaţi regulilor de

BDD-A24332 © 2005 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 17:00:04 UTC)

funcţionare şi de evoluţie a limbii, terminologia se dezvoltă pe baza lingvisticii. Datorită faptului că terminologia este un sistem relativ autonom în cadrul sistemului limbii, ea devine obiectul independent de cercetare a terminologiei ca ştiinţă (disciplină) – терминоведение. În centrul atenţiei terminologiei stau procedeele şi metodele de observaţie şi analiză a termenilor în varietatea structurilor şi funcţiilor lor. Această denumire a găsit foarte mulţi adepţi, considerându mult mai terminologică – elementul *ведение* este întâlnit şi în structura altor termeni, ca: *языковедение* etc. (Superanskaia, 1976, 15). Superanskaia consideră cuvântul *терминоведение* potrivit pentru a denumi o ştiinţă despre vocabularul terminologic al unui domeniu al cunoaşterii şi pentru activitatea de sistematizare a termenilor, însă pentru sensul 'ştiinţa despre formarea şi funcţionarea termenilor în general', cuvântul *терминоведение* nu este destul de clar, însă pentru denumirea studiului terminologic, Superanskaia doreşte menţinerea termenului *терминология* (*idem*, 16).

În noile lucrări de specialitate, terminologia, ca disciplină (терминоведение), este definită ca parte a ştiinţei limbii care studiază natura semantică, organizarea gramaticală şi legile de funcţionare a termenilor (Golovin, Kobrin, 1987, 77). De obicei i se atribuie acelaşi sens şi termenului 'terminologie' (терминология), care are şi el cel puţin două accepţii: totalitatea termenilor şi ştiinţa despre termeni. Considerăm că o delimitare terminologică a acestor sensuri este, bineînţeles, utilă şi oportună.

Prin termeni tehnici sau ştiinţifici, A. Canarache şi C. Maneca înţeleg cuvintele sau combinaţiile de cuvinte care denumesc noţiuni dintrun anumit domeniu de specialitate, iar termenii dintro ramură a ştiinţei formează terminologia domeniului respectiv (Canarache, Maneca, 1955, 16).

În prefaţa *Dicţionarului de termeni lingvistici* (Словарь лингвистических терминов), O. A. Ahmanova clarifică relaţia dintre *metalingvistică, metalimbaj* şi *terminologie*. *Metalingvistică* (cf. fr. *métalinguistique*): disciplină lingvistică ce se ocupă cu studiul limbajului specific folosit de lingvişti. Termenul este folosit pentru prima dată de G. L. Trager, dar cu accepţiunea de 'semasiologie' sau de 'disciplină care studiază raporturile dintre limbă şi factorii extralingvistici' (gândirea, societatea, cultura etc.; ConstantinescuDobridor, 1998, 212). *Metalimbajele* sunt proprii disciplinelor ştiinţifice sau domeniilor de activitate specifică (muzică, pictură etc.). Disciplinele lingvistice, ca domenii ştiinţifice, dispun de mai multe metalimbaje: a) *metalimbajul gramatical*, b) *metalimbajul lexicografic* (*Dicţionar general de ştiinţe*, 291294). Termenul *metalimbaj* a fost introdus de

BDD-A24332 © 2005 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 17:00:04 UTC)

logicieni (R. Carnap, A. Tarski) şi preferat de lingvişti ca L. Hjelmslev, Z. S. Harris, R. Jakobson. E. Benveniste consideră metalimbajul 'limbă a gramaticii' (*idem*). *Metalimbă* (după fr. *métalangue*): 'metalimbaj', termen pus în circulaţie de savantul americam Einar Hauger (ConstantinescuDobridor, 1998, 212). Noţiunea de *metalimbă* este cu mult mai largă decât noţiunea de *terminologie*, deoarece are ca scop nu numai inventarierea termenilor, ci şi studiul complex al funcţionării reale a terminologiei (Vascenco, 1975, 23).

Şi noţiunea de *metalimbaj* este mult mai cuprinzătoare decât noţiunea de terminologie, deoarece metalimbajul cuprinde întrebuinţarea lingvistică a cuvintelor în sensul larg al acestui cuvânt (Ahmanova, 1977, 29).

Terminologia este sistemul de cuvinte şi îmbinări de cuvinte care denumesc noţiuni generale dintrun anumit domeniu al cunoaşterii, iar *nomenclatura* reprezintă sistemul de cuvinte sau îmbinări de cuvinte care servesc la denumirea obiectelor concrete dintrun anumit domeniu al cunoaşterii; cu alte cuvinte, termenii exprimă noţiuni, în timp ce elementele de nomenclatură denumesc obiecte concrete. *Nomenclatura (номенкла́тура* < lat. nomenclatio, de la *nomen*, 'nume' + *calo* 'a chema') are următoarele sensuri:1. chemare pe nume; 2. listă; nomenclator. V. Vascenco constată că nu există unanimitate în abordarea acestui termen. Vascenco observă că în lucrările de specialitate *terminologie* şi *nomenclatură* sunt utilizate ca sinonime (parţiale sau totale), când în calitate de cuvinte care desemnează noţiuni diferite (Vascenco, 1975, 13).

Spre deosebire de lexicul comun, *limbajele de specialitate* nu au o întrebuinţare generală, ci sunt înţelese numai de cei care activează întrun anumit domeniu, deoarece ele nu aparţin limbii comune, ci unor subsisteme ale limbii (Superanskaia, 1976, 29). De *limbajele speciale* sunt legate toate mijloacele lexicale care aparţin, întrun fel sau altul, de activitatea profesională a omului; însă nu putem include aici toate cuvintele care nu au întrebuinţare generală, ca, de exemplu, dialectisme, lexicul argotic, termenii de jargon, precum şi arhaismele şi neologismele limbii literare, deoarece ele se folosesc ca mijloace expresive în cadrul unui anumit gen. Nu fiecare cuvânt special este termen şi nu orice mulţime de cuvinte speciale poate forma terminologia. Terminologia, ca ansamblu de termeni, constituie o parte a *lexicului special* (Superanskaia, Podolskaia, Vasilieva, 1989, 7).

Mulţi termeni au obţinut sensuri noi în literatură, au fost determinologizaţi complet (Kapanadze1, 1965, 91). În principiu, orice termen poate să devină cuvânt al lexicului comun, pierzânduşi astfel caracterul său sistematic, monosemia, şi obţinând proprietăţi pragmatice. El devine cuvânt cu

BDD-A24332 © 2005 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 17:00:04 UTC)

valoare terminologică, care nu mai are nevoie de definire, ci de explicare (Superanskaia, 1976, 133). Superanskaia consideră că *determinologizarea* poate avea două stadii:1. intrarea termenului în limba comună sub aspectul unui cuvânt cu sens terminologic; 2. apariţia unui cuvânt obişnuit pe baza deplasării sensului cuvântului terminologic (*idem*, 134). L. A. Kapanadze remarcă faptul că determinologizarea este un proces care are loc la nivelul limbii literare comune şi nu în cadrul terminologiilor (Kapanadze1, 1965, 92).

Orientările fundamentale ale teoriei terminologice pot fi rezumate astfel:1. caracterul definitoriu al termenului este criteriul de bază al delimitării lui de cuvintele curente, caracterul definitoriu este statutul cuvântului; 2. delimitarea între terminologie şi nomenclatură pe baza delimitării funcţiei semnificative a termenului şi a funcţiei nominative a unui element al nomenclaturii; 3. caracterul sistematic al terminologiei.

BIBLIOGRAFIE

AKHMANOVA, O. S., *Linguistic Terminology*, Moscova, 1977.
CANARACHE, A., MANECA, C., *În jurul problemei vocabularului ştiinţific şi tehnic*, „Limba română”, IV, nr. 6, 1955.
COTEANU, I., *Terminologia tehnicoştiinţifică. Aspecte. Probleme*, „Limba română”, XXXIX, 1990, 2.
VASCENCO, V., *Probleme de terminologie lingvistică*, Bucureşti, 1975.

***

АХМАНОВА, О. С., *К вопросу об основных понятиях метаязыка лингвистики*, "Вопросы языкознания", 1961, №5.
ВИНОГРАДОВ, В. В., *Вступительное слово на Всесоюзном терминологическом совещании*, в сб.: *Вопросы терминологии*, Москва, 1961.
ВИНОКУР, Г. О., *О некоторых явлениях словообразования в русской технической терминологии*, în: *Труды Московского Института истории, философии и литературы*, vol. V, *Сборник статей по языковедению*, Moscova, 1939.
ГОЛОВИН, Б. Н., КОБРИН, Р. Ю, *Лингвистические основы изучения о терминах*: *Учебное пособие для филологических спец. вузов*, Москва, 1987.
ДАНИЛЕНКО, В. П., *Русская терминология. Опыт лингвистического*

BDD-A24332 © 2005 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 17:00:04 UTC)

описания, Москва, 1977.
КАПАНАДЗЕ, Л. А.1, *Взаимодействие терминологической и общеупотребительной лексики*, в кн. *Развитие лексики современного русского языка*, Москва, 1965.
КАПАНАДЗЕ, Л. А.2, *О понятиях «термин» и «терминология», развитие лексики современного русского языка*, *Москва*, 1965.
ЛОТТЕ, Д. С., *Научно-техническая терминология*, Москва, 1961.
ЛОТТЕ, Д. С., *Некоторые принципиальные вопросы отбора и построения научно-технических терминов*, МоскваЛенинград, 1941.
ЛОТТЕ, Д. С., *Краткие формы научно-технических терминов*, Москва, 1971.
РЕФОРМАТСКИЙ, А. А., *Что-такое термин и терминология*, în *Вопросы терминологии*, Москва, АНСССР, 1959; 1961.
РЕФОРМАТСКИЙ, А. А., *Словарь лингвистической пражской школы*, "Вопросы языкознания", 1961, №3.
СУПЕРАНСКАЯ, А. В., *Терминология и номенклатура*, в сб.: *Научно-техническая терминология*, Москва, 1974 и в т. *Проблематика определений терминов в словарях разных типов*, Ленинград, 1976.
СУПЕРАНСКАЯ, А. В., ПОДОЛЬСКАЯ, Н. В., ВАСИЛЬЕВА, Н. В., *Общая терминология. Вопросы теории*, Москва, 1989.
ТОЛИКИНА, Е. Н., *Синонимы или дублеты*, în *Исследования по русской терминологии*, Москва, 1971.

***

АХМАНОВА, О. С., *Словарь лингвистических терминов*, Москва, 1966, 23 изд. 1969.
CONSTANTINESCU DOBRIDOR, Gheorghe, *Mic dicţionar de terminologie lingvistică*, Bucureşti, 1998.

BDD-A24332 © 2005 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 17:00:04 UTC)

REZUMAT

Терминологические понятия

В статье представлены определения терминологических понятий, найденных в основных работах русских и румынских лингвистов: термин, терминология, терминоведение и т.д.

В настоящее время проблеме терминологических понятий лингвистами уделяется огромное внимание. Термин изучается синхронно и в её историческом развитии, но он остаётся более неопределённой и разноопределяемой единицей. Хотя существует много терминологических работ, до сих пор не было разработано единое определение термина.

BDD-A24332 © 2005 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 17:00:04 UTC)